

Roemen in God

*‘En dat niet alleen, maar wij roemen ook in God door onze Heer Jezus Christus,
door Wie wij nu de verzoening ontvangen hebben’*

Romeinen 5:11

Roemen: dat is een woord dat wij in het dagelijks spraakgebruik niet zo vaak meer tegenkomen. In de Bijbel betekent het niet alleen dat men zich ergens op beroemt en zich op bepaalde dingen laat voorstaan, maar ook dat men met dankbaarheid en blijdschap de lof van iets of iemand verkondigt. Wanneer wij roemen in God, dan prijzen wij Zijn naam en maken wij Zijn deugden groot. Wij verblijden ons in Hem en buigen ons neer voor Zijn majesteit.

Er is helaas ook veel verkéerde roem mogelijk:

- wij kunnen ons beroemen op de wet of op wettische beginselen (Rom. 2:23);
- wij kunnen onszelf beter achten dan het volk Israël, onszelf beroemen tegen de takken die van de olijfbom zijn afgebroken (Rom. 11:18);
- er bestaat ook het gevaar dat men roemt in mensen (1 Kor. 3:21);
- in het uiterlijk (2 Kor. 5:12);
- naar het vlees (2 Kor. 11:18);
- of in het vlees (Gal. 6:13).

Al dergelijke roem heeft geen waarde voor God. Dan geldt het beginsel dat alle roem is uitgesloten (Rom. 3:27), en dat roem op grond van eigen werken bij God niet mogelijk is (Rom. 4:2). Geen vlees zal immers roemen voor God (1 Kor. 1:29).

In positieve zin zijn er voor een gelovige echter vele redenen om te roemen. Wij roemen niet in onszelf, in onze eigen prestaties, in onze eigen mogelijkheden, maar juist in de kwaliteiten van een Ander. Wie roemt, laat hij roemen in de Heer! Dat had de profeet Jeremia in het Oude Testament al betuigd (Jer. 9:23-24), en de apostel Paulus neemt deze woorden tweemaal in de mond (1 Kor. 1:31; 2 Kor. 10:17). Wij vinden de oorzaken van onze roem niet *in* onszelf, maar juist *buiten* onszelf, en wel in alles wat God voor ons heeft gerealiseerd in en door het werk van Christus.

Laten wij nu onderzoeken waarin een christen zoal roemt. Heel belangrijk is de tegenstelling die Paulus tekent in Filippenzen 3:3. Wij roemen in Christus Jezus, en dat houdt in dat wij *niet* op *vlees* vertrouwen. En de apostel somt dan alle voorrechten op die hij als Hebreeër en als farizeeër bezat, maar die hij om

Christus' wil schade had geacht. Alles wat hijzelf was en wat hij bezat, viel weg in het licht van de uitnemendheid van Christus Jezus, zijn Heer.

Voor hem bleef er maar één Persoon over, in Wie hij roemde. In het roemen in Christus Jezus kan men ook groeien (Fil. 1:26). Paulus roemde in wat hij in Christus was geworden voor het aangezicht van God. Hij wist van 'een mens in Christus' en over zo iemand wilde hij roemen (2 Kor. 12:1-5). Wat hemzelf betrof, wilde hij alleen roemen in zijn zwakheden, maar hij raakte niet uitgesproken over alles wat verband hield met de nieuwe mens die hij nu in Christus was geworden. 'Een mens in Christus', een nieuwe schepping in de opgestane en verheerlijkte Heer: dat is Gods maaksel, dat tot in eeuwigheid zal standhouden. God ziet ons niet meer in Adam, maar in Christus. Daarin mogen wij ons verblijden.

Ook is het zo dat wij niet in uiterlijke tekenen zoals de besnijdenis roemen, maar alleen in het kruis van Christus (Gal. 6:14). Het kruis heeft scheiding gemaakt tussen ons en deze wereld. De wereld is voor mij gekruisigd, zo zegt Paulus, en ik voor de wereld. Ik ben gestorven en begraven voor deze wereld en mijn interesses liggen in een andere wereld aan de overzijde van dood en graf: een wereld die eeuwigheidswaarde heeft, een wereld waarvan de opgestane Heer het Hoofd is. Het kruis van Christus heeft dit voor mij bewerkt; daarom vind ik dáárin al mijn vreugde en heil. Religieuze tekenen, en zelfs sacramenten als instellingen van mensen, kunnen mij geen heil aanbrenge. Het zijn de elementen van een wereld waaraan ik met Christus ben afgestorven (Kol. 2:20).

Maar het roemen bereikt wel een zeer bijzonder hoogtepunt in Romeinen 5:1-11, waar de gevolgen van het werk van Christus als het ware in al hun rijkdom worden uitgestald. Driemaal vinden wij hier het woord 'roemen' (Rom. 5:2,3,11). Ten eerste roemen wij in de hoop op de heerlijkheid van God, doordat wij gerechtvaardigd zijn op grond van geloof en vrede met God hebben en onszelf de voorwerpen van Gods goedheid weten. De geweldige afstand die er is tussen een heilig en rechtvaardig God, die de zonde niet kan verdragen, en zondaars in wie niets dan boosheid en

goddeloosheid te vinden is, is door Christus overbrugd. Hij is in mijn plaats gaan staan en daarom mag ik vrijuit gaan; ik ben gerechtvaardigd op grond van Zijn sterven en opstanding (Rom. 3:21-26; 4:24-25).

Het geloof in het volbrachte werk van Christus brengt mij weer in verbinding met God. Ik heb vrede met God door onze Heer Jezus Christus, en door Hem sta ik ook in Gods gunst. Ik ben tot God gebracht en ik sta daar op de bodem van de *genade*. Al het oude is weggedaan, mijn zonden zijn afgewassen. Rechtvaardig verklaard sta ik nu voor God, ik heb vrede ten opzichte van Hem, er is een toestand van harmonie met Hem tot stand gekomen. Christus heeft mij ook de deur geopend tot de genade of de gunst van God. Zodoende ben ik nu, terwijl ik vroeger veraf was, nabij God gebracht. Dat zijn allemaal zegeningen die ik nu al geniet.

Bovendien is er dit perspectief voor de toekomst: '(...) en wij roemen in de hoop op de heerlijkheid van God' (Rom. 5:2). Naast al onze huidige voorrechten is er nog dit blijde vooruitzicht, dat God ons een plaats zal geven in Zijn eigen heerlijkheid. Terwijl wij vroeger ver van God waren en tekort kwamen aan de heerlijkheid van God (Rom. 3:23), zodat die heerlijkheid ten enenmale onbereikbaar voor ons was, mag de hoop op Zijn heerlijkheid nu ons hart vervullen. En in Gods raadsbesluiten ligt dit allemaal zo zeker en vast, dat de apostel zelfs kan uitroepen: '(...) en die Hij heeft gerechtvaardigd, die hééft Hij ook verheerlijkt' (Rom. 8:30). Het feit dat Christus reeds in Gods heerlijkheid is, vormt voor mij de garantie dat daar ook voor mij een plaats is bereid.

Nu is het echter nog niet zover en moeten wij vaak de weg van het lijden gaan, maar zelfs de verdrukkingen geven ons nog aanleiding tot roem (Rom. 5:3). Wij roemen óók in de verdrukkingen, omdat die uiteindelijk de hoop in ons hart versterken: de verdrukking werkt volharding, de volharding beproefdheid en de beproefdheid hoop; en de hoop stelt niet teleur omdat wij Gods liefde reeds ondervonden hebben. Wij roemen dus te midden van, en naar aanleiding van, het leed dat wij op onze reis naar de hemelse heerlijkheid ontmoeten, omdat dit onze aandacht sterker richt op het einddoel dat ons wacht: de heerlijkheid van God. Dat is de tweede reden om te roemen. Er is niets dat ons kan scheiden van Gods liefde, die Hij in het verleden al heeft bewezen en die ons veilig zal leiden op de weg naar het einddoel (Rom. 5:4-10).

Maar er is nog meer! In vers 11 herhaalt de apostel de eerste woorden van vers 3: 'En dat niet alleen'. Na al deze voorrechten van de christen, die de vrucht zijn van het werk van Christus, is hij nóg niet aan het einde van zijn opsomming gekomen. De derde en hoogste reden tot roem is niet gelegen in alles wat wij van God hebben ontvangen of nog zullen ontvangen, maar in God Zélf: 'Maar wij roemen óók in God' (Rom. 5:11). Iets hogers is er niet. Het gaat ons ten slotte niet om al de zegeningen die wij om niet uit Zijn hand ontvangen (en wat onthoudt Hij ons als Hij ons doet roemen in de hoop op Zijn eigen heerlijkheid?), maar om God Zélf. Nu wij dicht bij Hem zijn gebracht, bewonderen wij de grote macht van Zijn liefde en verblijden wij ons in de heerlijkheid van Zijn Persoon. Van al onze zegeningen zien wij op tot Hem die de Bron ervan is, en wij roemen in Hem als de God van onze jubelende vreugde (vgl. Ps. 43:4). En aan dit roemen komt geen einde, het is een eeuwig loflied op de deugden van Hem die ons uit de duisternis heeft geroepen tot Zijn wonderbaar licht!

*O 'Heiland-God', uw liefde is groot!
U had geen lust in onze dood,
maar in ons heil en leven.
U hebt reeds in de eeuwigheid
besloten om uw heerlijkheid
en 't zoonschap ons te geven.
In Christus zijn w' U aangenaam.
Wij mogen als uw kind'ren sâam
U 'Abba, Vader' noemen.
O Vader, zo dichtbij gebracht
bewond'ren wij uw liefdemacht.
U willen we eeuwig roemen.*

*Wij zullen spoedig voor uw troon
U, onze Vader, en de Zoon
het eeuw'ge loflied zingen.
Dan wordt volmaakt uw naam geloofd
door de gemeente die haar Hoofd
vol blijdschap zal omringen.
Ook alle tong geeft U de eer
en noemt dan Jezus Christus Heer
tot eer van God de Vader.
Maar ook reeds hier in deze tijd
wordt roem, aanbidding, dank gewijd
aan 't Lam en U, o Vader!*

Oude Sporen 2013

